

— w każdym razie obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami ADM poniesionymi w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji i Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd Pierwszej Instancji niewłaściwie zastosował przepisy o prawie do obrony ustalając, iż Archer Daniels Midland Company (ADM) została rzetelnie poinformowana o faktach, na których oparła się Komisja uznając ją za lidera.
2. Sąd Pierwszej Instancji naruszył istotne wymogi proceduralne pozwalając Komisji oprzeć się na sporządzonym przez FBI streszczeniu wywiadu, przeprowadzonego z pracownikiem ADM jako dowodzie na okoliczność odgrywania przez nią roli „lidera”.
3. Sąd Pierwszej Instancji wypaczył dowody, uznając za potwierdzone oświadczenie Cerestar dotyczące odgrywania przez ADM roli „lidera”.
4. Sąd Pierwszej Instancji nie uzasadnił powodów oddalenia zarzutu ADM, że fakt, iż Cerestar nie udało się jednoznacznie określić lub przedstawić szczegółowych informacji na temat spotkań Sierpa, podważa oświadczenie Cerestar że, ADM przewodziła tym spotkaniom,
5. Sąd Pierwszej Instancji błędnie stwierdził, iż ADM nie może podważać prawidłowości oświadczenia Cerestar, ponieważ nie dokonała tego w toku postępowania administracyjnego.
6. Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę, w myśl której Komisja powinna przestrzegać reguł, które sama dla siebie ustanowiła:
 - (a) zezwalając Komisji na nieuwzględnienie zakończenia naruszenia jako istotnej w tej sprawie okoliczności łagodzącej
 - (b) utrzymując, że Komisja wykazała wpływ na rynek bez definicji rynku właściwego
7. Stosując komunikat w sprawie współpracy Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę uzasadnionych oczekiwań stwierdzając, że ADM odgrywała rolę lidera oraz, że nie mogła ona skorzystać ze stosowania części B komunikatu w sprawie współpracy,
8. Sąd Pierwszej Instancji niewłaściwie zastosował zasadę uzasadnionych oczekiwań uznając, że oświadczenia Komisji w toku postępowania administracyjnego nie wzbudziły uzasadnionych oczekiwań, co do tego, że kara ADM zostanie zmniejszona na podstawie części B komunikatu w sprawie współpracy.

Odwołanie wniesione w dniu 18 grudnia 2006 r. przez Armacell Enterprise GmbH od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 10 października 2006 r. w sprawie T-172/05 Armacell Enterprise GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-514/06 P)

(2007/C 56/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Armacell Enterprise GmbH (przedstawiciel: O. Spuhler, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 października 2006 r. w sprawie T-172/05;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania przed Trybunałem;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie R 552/2004-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji oraz kosztami postępowania przed Urzędem Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok Sądu Pierwszej Instancji oparty jest na błędnej wykładni przesłanki podobieństwa znaku towarowego z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej: „RWZT”). Wnosząca odwołanie podnosi również, że niezbadanie przez Sąd Pierwszej Instancji kwestii podobieństwa znaku towarowego z punktu widzenia anglojęzycznego kręgu odbiorców stanowi naruszenie istotnego wymogu proceduralnego w rozumieniu art. 63 ust. 2 RWZT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11, str. 1.